

Arrest

nr. 82 011 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Dagestan. Uw problemen zijn begonnen in januari 2009 toen u vluchtte naar Makhatchkalla naar aanleiding van de problemen van uw, ondertussen, overleden echtgenoot, R. A. (...).

Uw echtgenoot werkte als adjunct bij een verkeersinspectie. Door de instabiele situatie in Khassav-Yurt bleef uw echtgenoot er werken maar verbleef u in Makhatchkalla met uw zoon.

De problemen van uw echtgenoot zijn begonnen toen hij, samen met zijn ploeg, Wahabieten had onderschept die wapens smokkelden van Dagestan naar Tsjetsjenië. Uw echtgenoot ontdekte dat corrupte ambtenaren van Khassav-Yurt banden hadden met het verzet. Aldus uw verklaringen ontvangen deze ambtenaren steekpenningen van het verzet opdat ze de rebellen hun gang zouden laten gaan. Die informatie verkreeg uw echtgenoot van zijn collega O. (...), die vermoord werd begin februari 2009. Eind februari 2009 werd het voor u onmogelijk uw echtgenoot te contacteren. A. A. (...),

de broer van uw echtgenoot, contacteerde u en u verliet Makhatchkalla en ging naar Khassav-Yurt. Bij uw aankomst in Khassav-Yurt vernam u dat uw echtgenoot overleden was. In het mortuarium, op 1 maart 2009, werd er u verteld dat het lichaam van uw echtgenoot meerdere letsels vertoonde en dat hij werd gemarteld voor zijn dood. De patholoog-anatomist kreeg het bevel het lichaam van uw echtgenoot niet terug te geven aan de familie maar hij deed dat toch en verzocht u om geen klacht in te dienen voor de moord op uw echtgenoot. U beloofde dat niet te doen. Op 2 maart 2009 werd uw echtgenoot begraven.

Tijdens de rouwperiode na de begrafenis, op 4 maart 2009, kwamen drie onbekende personen langs bij u thuis in Pokrovskoye. Eén van de onbekenden had zich voorgesteld als de imam. Hij vroeg u naar het archief dat uw echtgenoot zou hebben achtergelaten. U antwoordde dat u niet wist waarover hij het had maar dat u ging zoeken en hem op de hoogte zou houden. Eén week later, in de periode van 10 tot 15 maart 2009, werd u meegenomen door een politieagent naar het parket (Openbaar Ministerie) in de regio Khassav-Yurt. U werd als getuige van het overlijden van uw echtgenoot uitgenodigd door een adjunct van de procureur en u werd er ondervraagd over de archieven/documenten die uw echtgenoot zou hebben achtergelaten. U vertelde dat u niet op de hoogte was van het bestaan van deze archieven. U werd 3 dagen op het parket vastgehouden en elke dag werd u ondervraagd over de archieven maar ook vernederd en uitgescholden. U kreeg een uitreisverbod van 6 maanden.

Na 6 maanden vertrok u naar Volgograd. Uw vader ging er ook naartoe om uw reis naar België te organiseren en vertelde u dat één van uw schoonbroers werd aangehouden door het Openbaar Ministerie.

In november 2009, werd u lastiggevallen door de imam en de politie die uw verblijfplaats trachtten te achterhalen. U verbleef toen in uw ouderlijk huis.

In september 2009 werd het hoofd van de administratie van Khassav-Yurt vermoord. Uw echtgenoot had u verteld dat het hoofd van de administratie en zijn medewerkers steekpenningen ontvingen van het verzet en hij hiervan bewijzen had.

In januari 2011 trachtte u uw huis te verkopen. De mullah en de imam kwamen langs om uw huis te bekijken en deden zich voor als potentiële kopers. Van zodra ze binnen het huis waren stak de mullah u een mes onder de keel en vroeg de imam naar de documenten. De imam zocht in de kamers. Uw zoon werd tijdens dat incident geduwd en liep een verwonding op aan zijn wenkbrauw. U kreeg een slag op het hoofd en viel flauw. U werd met een hersenschudding opgenomen in het ziekenhuis voor twee dagen. U kreeg na deze opname een medisch attest uitgeschreven.

In mei 2011 werd het huis van uw ouders beschoten. U weet niet door wie precies. U bent niet zeker of uw familie verdere problemen heeft gekend na uw vertrek. Men zou nog op zoek zijn naar u en uw familie ondervragen maar concreet verneemt u niet veel hierover aangezien uw familieleden u willen sparen.

U diende een schriftelijke klacht en bijkomende attesten in bij het Openbaar Ministerie van Rusland per e-mail en kreeg het antwoord dat uw klacht werd doorverwezen naar het Openbaar Ministerie van Dagestan. Toen u dit antwoord kreeg, was u in Volgograd en zag u de imam terug naast de woning die u daar huurde. U besloot te vluchten.

U vertrok op 12 juni 2011 vanuit Volgograd, Rusland, met uw twee kinderen.

U kwam aan in België op 15 juni 2011 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. U weet niet via welk land u de Europese Unie binnenkwam.

Op het gehoor van 4 augustus 2011 legde u de volgende documenten neer; een kopie van uw intern Russisch paspoort, een kopie van het intern Russisch paspoort van uw echtgenoot R. A. (...), de overlijdensakte van uw echtgenoot en zijn overlijdensexpertise, de geboorteakte van uw zoon A. A. (...) (O.V. 6.829.106), de geboorteakte van uw dochter M. A. (...) (O.V. 6.829.106), de akte van vaderschapserkenning voor uw zoon en de akte van vaderschapserkenning voor uw dochter, uw diploma middelbaar onderwijs en bijhorende attesten.

Op 8 augustus 2011, ontving het Commissariaat-generaal per fax, het medisch attest dat u verkreeg na uw opname in het Centraal Ziekenhuis van het Novolakski district. U legde het originele van dit medisch attest neer op het gehoor van 7 september 2011 alsook uw originele geboorteakte."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van de door u aangehaalde elementen stel ik vast dat ik u om volgende redenen noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

U vreest vervolgd te worden enerzijds door bepaalde autoriteiten in Khassav-Yurt, anderzijds door de lokale imam en mullah omdat beide op zoek zijn naar documenten van uw echtgenoot waaruit zou blijken dat deze autoriteiten, of althans bepaalde personen, banden hebben met de rebellen.

Ten eerste blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is bijgevoegd aan het administratief dossier dat er door de autoriteiten in Dagestan werk wordt gemaakt van het aanpakken van rebellenbewegingen en religieus extremisme (SRB Algemene en Veiligheidssituatie in Dagestan).

Indien bepaalde personen binnen de administratie van Khassav-Yurt corrupt zouden zijn en zouden samenwerken met de rebellen, en u en uw man door deze mensen vervolgd zou worden, dan is het, omwille van aangehaalde informatie, aannemelijk dat u tegen deze personen bescherming zou krijgen vanwege andere personen/autoriteiten in Khassav-Yurt, en zeker binnen de hoogste autoriteiten van Dagestan (Makhatkhalla) en de Russische Federatie. Ook ten aanzien van de imam en de mullah had u op basis van bovenstaande informatie bescherming kunnen vragen.

U beweert dat u klacht heeft ingediend bij het Openbaar Ministerie van de Russische Federatie, maar dat ze deze weigerden te behandelen en u doorverwezen naar de instanties in Dagestan.

Hierover dient vooreerst opgemerkt dat u van deze klacht en de antwoorden geen begin van bewijs kan voorleggen, hoewel u beweert dit schriftelijk en per e-mail te hebben gedaan (CGVS 04.08.2011, p. 17, 20, 21).

In ieder geval toont dit antwoord van de autoriteiten van de Russische Federatie niet aan dat u niet op bescherming kan rekenen, in de filosofie van de aangehaalde informatie toont het alleen aan dat de instanties van de Russische Federatie vertrouwen hebben dat de strijd tegen de rebellen (en die voor hen ook zeer belangrijk is) ook door de (hoogste) autoriteiten in Dagestan effectief wordt gevoerd.

Ten tweede, is het merkwaardig te noemen dat u zich wendde tot de autoriteiten voor het verkrijgen van documenten, en dit langs officiële weg.

Zo verkreeg u de geboorteakte van uw dochter (datum van uitgifte 30.11.2009) en uw intern Russisch paspoort (datum van uitgifte 16.12.2010) (CGVS 07.09.2011, p. 5-6, 6-7). U ondernam ook een procedure bij de rechtbank voor de vaststelling van het vaderschap voor uw dochter (CGVS 04.08.2011, p. 6; CGVS 07.09.2011, p. 4-5). Bijgevolg werd er een akte 2 uitgereikt tot erkenning van het vaderschap voor uw dochter op 30 november 2009.

Het feit dat u zich voor dergelijke documenten tot de officiële instanties hebt gewend, terwijl u stelt vervolgd te worden door de autoriteiten in Dagestan (CGVS 07.09.2011, p. 10; CGVS 04.08.2011, p. 16-19), ondergraaft uw vrees voor vervolging.

U werd hiermee geconfronteerd en argumenteerde dat bovenvernoemde documenten u werden uitgereikt door de autoriteiten van de regio Novoloksk en dat u geen problemen kreeg hierbij omdat u niet publiekelijk vertelde dat uw echtgenoot werd vermoord (CGVS 07.09.2011, p. 10-11). Dit argument valt echter niet te rijmen met de door u aangehaalde vrees ten aanzien van de autoriteiten.

Verder verklaarde u met uw intern Russisch paspoort te hebben gereisd en in een personenwagen de Europese Unie te zijn binnengekomen zonder individuele grenscontroles. U vermoedt dat de chauffeur een vals internationaal paspoort voor u heeft geregeld maar u hebt dat paspoort nooit gezien. (CGVS 04.08.2011, p. 9, 11; CGVS 07.09.2011, p. 9-10).

Ook dat is zeer onwaarschijnlijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat niet EU-burgers aan de grenzen van het Schengengebied onderworpen worden aan zeer strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of een geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen of Slowakije in te dienen.

U verklaarde dat u slechts één asielaanvraag hebt ingediend, namelijk in België (CGVS 04.08.2011, p. 6).

Deze vaststelling van gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, doet dit alles vermoeden dat u informatie bewust achterhoudt over werkelijk reisroute, uw reisdoel en gebruikte reisdocumenten.

Tot slot verklaarde u dat u niet weet via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen en dat u geen praktische afspraken gemaakt had met uw smokkelaar over eventuele grenscontroles. De enige afspraak, zo verklaarde u, was dat de chauffeur u veilig naar Europa zou brengen (CGVS 04.08.2011, p. 7; CGVS 07.09.2011, p. 9, 10).

Uw uitleg overtuigt echter niet.

Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de Europese Unie, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de Europese Unie. Het is onwaarschijnlijk dat u op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door uw smokkelaar.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief

dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense origine.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, 3 c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de neergelegde documenten; de kopie van uw intern Russisch paspoort en de kopie van het intern Russisch paspoort van uw echtgenoot, de vaderschapserkenning en de geboorteakte van uw dochter, de geboorteakte van uw zoon, de akte van vaderschapserkenning voor uw zoon, uw diploma middelbaar onderwijs en bijhorende attesten en uw geboorteakte bevatten persoonlijke en andere gegevens die hier niet ter discussie staan. Bijgevolg wijzigen ze bovenstaande appreciatie niet.

Het medisch attest uitgereikt door het Centraal Ziekenhuis van het Novolakski district bevat enkel een diagnose, doch vermeldt niets over de omstandigheden waaronder u die letsels zou hebben opgelopen. Wat betreft de overlijdensakte en overlijdensexpertise van uw echtgenoot dient opgemerkt te worden dat de expertise het enkel een beschrijving bevat van de letsels die op zijn lichaam werden teruggevonden en geen beschrijving van de omstandigheden bevat waaronder hij deze letsels zou hebben opgelopen. U verklaarde dat een expert instructies had gekregen niet te vermelden op de overlijdensexpertise hoe uw echtgenoot zijn verwondingen had opgelopen (CGVS 04.08.2011, p. 10). Bovenvernoemde documenten vormen bijgevolg geen voldoende bewijs voor het ondersteunen van uw asielaanspraak.

Wat betreft de kopies die u voorlegde van uw intern Russisch paspoort en de kopie van het intern Russisch paspoort van uw echtgenoot dient volledigheidshalve opgemerkt dat het slechts kopies van vier pagina's betreffen. Hierdoor rijst het vermoeden dat u mogelijks bewust informatie achterhoudt. Aangezien u verklaart verschillende interne paspoorten te hebben gehad (CGVS 04.08.2011, p. 8; CGVS 07.09.2011, p. 3-4, 6) dient een stempel te staan in uw intern paspoort wat betreft de uitgifte van deze vorige paspoorten op pagina 19. Ook de eventuele afgifte van een internationaal paspoort kan op pagina 19 vermeld worden. Een kopie van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wat betreft de stempel bij uitgifte van internationale paspoorten in de Russische Federatie is toegevoegd aan uw dossier.

Samen met uw ongeloofwaardige verklaringen over uw reisweg bestaat hierdoor het vermoeden dat u een eventueel verkregen internationaal paspoort achterhoudt om de hierin vervatte informatie, over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België of het moment en de wijze van vertrek verborgen te houden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster in haar verzoekschrift van 9 februari 2012 (zie p. 4) een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), evenals een schending *“van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij gaat in op de elementen van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en past deze vervolgens toe op haar asielrelaas.

Wat betreft het element *“zich buiten het land van herkomst bevinden”* wijst verzoekster er op dat zij zich in België bevindt, waar zij haar asielaanvraag heeft ingediend op 15 juni 2011.

Aangaande de gegronde vrees voor vervolging, legt verzoekster uit dat deze vrees een subjectief en een objectief element vereist, doch dat *“vrees volstaat”*; de asielzoeker moet volgens haar (zie het verzoekschrift, p. 4) *“niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad”*.

Betreffende de bescherming in het land van herkomst, stelt de commissaris-generaal volgens verzoekster *“dat er door de autoriteiten in Dagestan werk zou gemaakt worden van het aanpakken van rebellenbewegingen en religieus extremisme”*. Dienaangaande haalt verzoekster enkele paragrafen uit het administratief dossier aan, waaruit zij besluit dat de problematiek van de corruptie uiterst groot blijft en dat de inwoners van Dagestan hierdoor niet weten bij welke instantie ze met vertrouwen kunnen aankloppen; zij acht het dan ook *“weinig verbazend”* dat ze zich niet durfde wenden tot een andere overheidsinstantie teneinde hulp te verkrijgen.

Verzoekster herhaalt dat zij een klacht heeft ingediend bij het Openbaar Ministerie van de Russische Federatie, maar stelt dat er hiervan geen bewijs werd afgeleverd en dat zij werd doorverwezen naar de Dagestaanse autoriteiten alwaar zij niet durfde aan te kloppen.

Volgens verzoekster is de intentie van de Dagestaanse overheid om de rebellenbeweging en religieus extremisme aan te pakken *“niet gelijk aan het aan banden leggen van de corruptie door de interne controle binnen overheidsinstanties te verhogen”*; zij legt uit dat in het administratief dossier van de commissaris-generaal niet vermeld staat *“dat intern, binnen de instellingen zelf, meer controle zal gevoerd worden”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Verder is zij van mening dat er veel durf nodig is om als burger een administratieve functionaris van corruptie te beschuldigen; ze wijst er op dat de betrokken persoon het hoofd van de administratie van Khassav-Yurt was en aldus behoorde tot de machtselite; de verklikte persoon zou dan ook, volgens verzoekster, naar alle waarschijnlijkheid zijn macht kunnen aanwenden om enerzijds te ontsnappen aan bestraffing en anderzijds om de verklikker uit de weg te ruimen.

Zij herhaalt vervolgens dat zij drie dagen door een politieagent van het parket in de regio Khassav-Yurt werd vastgehouden, ondervraagd, vernederd en uitgescholden, wat volgens haar niet bijdraagt tot een groot vertrouwen in de overheid.

Verzoekster besluit dat de stelling van de commissaris-generaal dat zij beroep had kunnen doen op de autoriteiten in Dagestan *“heel kort door de bocht”* is en dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 6) *“geen rekening (houdt) met de harde realiteit van corruptie, maar refereert naar ‘intenties’ die tot op heden nog niet tot concrete resultaten hebben geleid”*.

Op de bemerking van de commissaris-generaal dat het opvallend is dat verzoekster zich nog tot de autoriteiten heeft gewend voor het bekomen van een aantal documenten, antwoordt verzoekster dat de bekomen documenten *“een burgerrechtelijk karakter hebben”* en dat deze autoriteiten niet *“interfereren met de ordediensten of de politionele instanties”*.

Aangaande de reisweg, volhardt verzoekster in haar verklaringen dat de smokkelaar alles geregeld heeft en dat zijzelf aan de grens is gecontroleerd, maar dat de chauffeur is uitgestapt en het nodige heeft gedaan. Verzoekster klaagt aan dat de commissaris-generaal er van uit gaat dat de controles aan de grenzen van de Schengenzone waterdicht zijn; zij stelt dat in dat geval *“geen enkele politiek vluchteling de Schengenzone op een illegale manier (zou) binnenkomen”*, wat volgens haar een utopie is en niet strookt met de realiteit. Zij benadrukt dat grenswachters ook mensen zijn *“die vatbaar zijn voor omkoping”* en legt uit dat smokkelaars vaak een netwerk hebben *“om hun ‘werk’ te doen slagen”* (zie het verzoekschrift, p. 7). Verzoekster verklaart dat talloze vreemdelingen door de mazen van het net glippen en de Schengenzone op een illegale manier binnenkomen; zij vraagt zich af *“Toont de asielcrisis dit niet aan?”*.

Betreffende het medisch attest, legt verzoekster uit dat er in zulk attest enkel medische vaststellingen worden gedaan en dat het niet abnormaal is dat de omstandigheden niet vermeld worden; verder is zij van mening dat (zie het verzoekschrift, p. 7) *“indien de omstandigheden wel zouden vermeld zijn, dan nog zou verweerster het medisch attest afwijzen, omwille van de reden dat de omstandigheden werden*

genoteerd, op grond van verklaringen van verzoekster zelf. Zij besluit dat dit medisch attest strookt met haar coherente verklaringen en dat dit aldus minstens als begin van bewijs beschouwd moet worden. Zij formuleert vervolgens dezelfde opmerking betreffende de overlijdensakte en de overlijdensexpertise; ook in deze documenten staan volgens haar nooit de omstandigheden vermeld, *“hetgeen geheel normaal is”*. Ook hier dienden deze documenten, zo stelt verzoekster, als begin van bewijs te worden aanvaard.

Aangaande het element *“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”*, verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer. Zij herhaalt dat ze afkomstig is van Dagestan en dat ze van Tsjetsjeense origine is en herneemt kort haar asielrelaas.

Wat betreft het element *“de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen”*, roept verzoekster rechtsleer in en besluit ze dat ze de bescherming van haar land van herkomst niet kan inroepen; hiervoor verwijst ze naar haar eerdere uiteenzetting.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), evenals een schending *“van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire bescherming en benadrukt dat de beoordeling ervan moet gebeuren aan de hand van recente gegevens omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst. Volgens verzoekster kan een rapport van 31 januari 2011 niet beschouwd worden als een recent rapport, *“gelet op de woelige en steeds evoluerende veiligheidssituatie in Dagestan”*.

Zij wijst op (zie het verzoekschrift, p. 9) *“een aantal recente vaststellingen in Dagestan, die de reeds onstabiele veiligheidssituatie nog meer doet wankelen”* en stelt dat Dagestan op de rand van een burgeroorlog staat.

De volgende artikels werden aan het verzoekschrift bijgevoegd: (i) *“Arbitrary actions of security agencies, radical religious beliefs and mass unemployment cause growth of ranks of militants in Dagestan”* dd. 7 november 2011; (ii) *“Murder of cleric might provoke civil war in Russia’s Dagestan”* dd. 28 oktober 2011.

Zij besluit dat de veiligheidssituatie in Dagestan, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal poogt voor te houden, allerminst stabiel is.

In hoofdorde vraagt verzoekster de bestreden beslissing *“te vernietigen en te hervormen”* en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de beslissing te vernietigen en haar dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing *“te vernietigen en te hervormen”* en aan haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Voor wat betreft de Kwalificatierichtlijn, zoals door verzoekster ingeroepen in het tweede middel, dient te worden vastgesteld dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, aangezien ze tijdig werd omgezet in Belgisch recht.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Met betrekking tot het aspect bescherming door het land van herkomst, haalt verzoekster enkele paragrafen aan uit het administratief dossier waaruit zij besluit dat de problematiek van de corruptie aldaar uiterst groot blijft en dat de inwoners van Dagestan hierdoor niet weten bij welke instantie ze met vertrouwen kunnen aankloppen.

Volgens verzoekster is de intentie van de Dagestaanse overheid om de rebellenbeweging en religieus extremisme aan te pakken, "*niet gelijk aan het aan banden leggen van de corruptie door de interne controle binnen overheidsinstanties te verhogen*"; zij legt uit dat in het administratief dossier van de commissaris-generaal niet vermeld staat "*dat intern, binnen de instellingen zelf, meer controle zal gevoerd worden*". Ze wijst er op dat de betrokken persoon het hoofd van de administratie van Khasav-Yurt was en dat hij naar alle waarschijnlijkheid zijn macht zou kunnen aanwenden om enerzijds te ontsnappen aan bestraffing en anderzijds om de verklikker uit de weg te ruimen.

Vooreerst wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput in zijn land van herkomst en evenmin aannemelijk kan maken waarom hij geen verder beroep deed op zijn nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief al ongegrond verklaard worden.

Vervolgens stelt de Raad vast dat uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er door de autoriteiten in Dagestan werk wordt gemaakt van het aanpakken van rebellenbewegingen en religieus extremisme. Indien bepaalde personen binnen de administratie van Khasav-Yurt corrupt zouden zijn en zouden samenwerken met de rebellen, en verzoekster en haar echtgenoot door deze personen zouden worden vervolgd, is het dan ook aannemelijk dat zij tegen deze personen bescherming zou krijgen vanwege andere autoriteiten in Khasav-Yurt, en zeker binnen de hoogste autoriteiten van Dagestan en de Russische Federatie. Ook ten aanzien van de lokale imam en mullah zou verzoekster bescherming kunnen krijgen.

Verzoeksters verwijzing in haar verzoekschrift naar het bestaan van corruptie binnen de Dagestaanse overheden en het louter citeren van een aantal fragmenten inzake corruptie uit de gehanteerde informatie, kan het ontbreken van nationale bescherming niet aantonen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift herhaalt dat zij een klacht heeft ingediend bij het Openbaar Ministerie van de Russische Federatie, dat er hiervan geen bewijs werd afgeleverd en dat zij werd doorverwezen naar de Dagestaanse autoriteiten, antwoordt de Raad dat (i) verzoekster van deze klacht en de antwoorden geen begin van bewijs kan voorleggen; (ii) dit antwoord van de autoriteiten van de Russische Federatie niet aantoont dat zij niet op bescherming kan rekenen maar dat het, in de filosofie van de aangehaalde informatie, alleen aantoont dat de instanties van de Russische Federatie vertrouwen hebben dat de strijd tegen de rebellen -die voor hen ook zeer belangrijk is- ook door de (hoogste) autoriteiten in Dagestan effectief wordt gevoerd.

De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat, indien bepaalde personen binnen de administratie van Khasav-Yurt corrupt zouden zijn en zouden samenwerken met de rebellen, en verzoekster en haar echtgenoot door deze personen zouden worden vervolgd, het aannemelijk is dat zij tegen deze personen bescherming zou krijgen vanwege andere autoriteiten in Khasav-Yurt, en zeker binnen de hoogste autoriteiten van Dagestan en de Russische Federatie, en dat zij ook ten aanzien van de lokale imam en mullah bescherming zou kunnen krijgen.

Waar de commissaris-generaal het opvallend acht dat verzoekster zich nog tot de autoriteiten heeft gewend voor het bekomen van een aantal documenten, antwoordt verzoekster dat de bekomen documenten "*een burgerrechtelijk karakter hebben*" en dat deze autoriteiten niet "*interfereren met de ordediensten of de politionele instanties*".

De Raad stelt echter vast dat, gezien verzoeksters vrees voor de Dagestaanse autoriteiten blijkbaar dermate groot is dat zij zich niet tot hen durfde te wenden voor bescherming en zij genoodzaakt was haar land van herkomst te verlaten, het wel degelijk onaannemelijk is dat zij zich tot de autoriteiten wendde voor het verkrijgen van documenten langs officiële weg -zijnde de geboorteakte van haar dochter en verzoeksters intern Russisch paspoort- en dat zij tevens een procedure ondernam bij de rechtbank voor de vaststelling van het vaderschap voor haar dochter, waarna een akte tot erkenning van het vaderschap werd uitgereikt.

Dat verzoekster zich aldus meerdere malen en voor dergelijke documenten tot de officiële instanties heeft gewend, keert zich tegen de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen aangaande de reisweg en stelt dat de smokkelaar alles geregeld heeft en dat zij aan de grens niet werd gecontroleerd maar dat de chauffeur is uitgestapt en het nodig heeft gedaan.

Verzoekster klaagt aan dat de commissaris-generaal er van uit gaat dat de controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone waterdicht zijn; zij stelt dat in dat geval "*geen enkele politiek vluchteling de Schengenzone op een illegale manier (zou) binnenkomen*". Zij legt uit dat grenswachters ook mensen zijn "*die vatbaar zijn voor omkoping*", dat smokkelaars vaak een netwerk hebben "*om hun 'werk' te doen slagen*" en dat talloze vreemdelingen door de mazen van het net glijpen en de Schengenzone op een illegale manier binnenkomen; zij vraagt zich af "*Toont de asielcrisis dit niet aan?*".

De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft.

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het uiten van enkele blote beweringen, die geenszins de informatie van het Commissariaat-generaal -gesteund op talloze bronnen en verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar- kunnen weerleggen.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die vaststelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster enkel in bezit van haar intern paspoort, in een personenwagen de EU zou zijn binnengekomen zonder aan de grens individueel te zijn gecontroleerd alhoewel verzoekster vermoedt dat de chauffeur een vals internationaal paspoort voor haar heeft geregeld.

Bovendien wist verzoekster niet via welk land zij de Europese Unie was binnengekomen en verklaarde zij dat zij geen praktische afspraken gemaakt had met de smokkelaar over eventuele grenscontroles. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de Europese Unie, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de Europese Unie.

Tevens acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis, vermits een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is en gezien het persoonlijk belang dat zij had bij het welslagen van de vlucht uit haar land van herkomst.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Verzoekster legt uit dat er in een medisch attest enkel medische vaststellingen worden gedaan en dat het bijgevolg niet abnormaal is dat de omstandigheden van de letsels niet vermeld worden. Zij formuleert vervolgens dezelfde opmerking betreffende de overlijdensakte en de overlijdensexpertise; ook in deze documenten staan volgens haar nooit de omstandigheden, "*hetgeen geheel normaal is*". Deze documenten dienden, zo stelt verzoekster, als begin van bewijs te worden aanvaard.

De Raad stelt vast dat deze uitleg geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het medisch attest niets vermeldt over de omstandigheden waaronder verzoekster die letsels zou hebben opgelopen, noch aan het feit dat de expertise enkel een beschrijving bevat van de letsels die op het lichaam van verzoeksters man werden teruggevonden en geen beschrijving van de omstandigheden bevat waaronder hij deze letsels zou hebben opgelopen, noch aan het feit dat verzoekster verklaarde dat een expert instructies had gekregen op de overlijdensexpertise niet te vermelden hoe haar echtgenoot zijn verwondingen had opgelopen.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Deze documenten vormen dan ook geen bewijs voor haar asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster benadrukt vervolgens dat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming moet gebeuren aan de hand van recente gegevens omtrent de veiligheidssituatie in land van herkomst. Volgens haar kan een rapport van 31 januari 2011 niet beschouwd worden als een recent rapport, "*gelet op de woelige en steeds evoluerende veiligheidssituatie in Dagestan*"; zij wijst dienaangaande op een aantal "*recente vaststellingen in Dagestan, die de reeds onstabiele veiligheidssituatie nog meer doet wankelen*" en stelt dat Dagestan op de rand van een burgeroorlog staat. Zij voegt enkele artikels aan het verzoekschrift toe, met name: (i) "*Arbitrary actions of security agencies, radical religious beliefs and mass unemployment cause growth of ranks of militants in Dagestan*" dd. 7 november 2011; (ii) "*Murder of cleric might provoke civil war in Russia's Dagestan*" dd. 28 oktober 2011.

De Raad merkt op dat verzoekster weliswaar opwerpt dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatie niet recent genoeg is, maar zelf niet afdoende concrete of objectieve elementen aanbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie in Dagestan dermate gewijzigd is dat er actueel voor burgers uit Dagestan wel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De twee artikels die verzoekster bijvoegt handelen enerzijds over de redenen waarom personen de rebellen vervoegen en anderzijds over de moord op een belangrijk religieus figuur in Dagestan en de mogelijkheid dat dit tot een burgeroorlog zou kunnen leiden.

Deze artikels acht de Raad dan ook niet van aard om afbreuk te doen aan de omstandige motivering daaromtrent in de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal besloot aldus terecht op basis van informatie vervat in het administratief dossier, dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld, en er aldus voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c. van de vreemdelingenwet.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoren op 4 augustus en 7 september 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE